

РЕШЕНИЕ

№ 7939

гр. София, 21.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **11694** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Д. Ю. Б., представлявана от майка ѝ Ю. К. Б., срещу Писмо с рег. № 513000-61583/21.10.2021 г., издадено от началника на ОБДС, СДВР, в което е обективиран отказ за издаване на лична карта по подаденото от лицето заявление.

В жалбата е посочено, че оспореният отказ и незаконосъобразен. Моли се същият да бъде отменен, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне по подаденото заявление за издаване на лична карта, като бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона и бъде определен подходящ срок за издаване на лична карта на лицето.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Д., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът - началникът на отдел „Български документи за самоличност“, СДВР – в съдебно заседание се явява лично. Изразява становище, че отказът за издаване на лична карта е правилен.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

В отдел „Български документи за самоличност“ при СДВР на 21.09.2021 г. са се явили г-жа Ю. К. Б. и дъщеря ѝ Д. Ю. Б., за подаване на заявление за издаване на

лична карта на Д. Б..

Съгласно разпоредбите на Инструкция № Из-417/10.03.2010 г. \Обн. ДВ бр. 22\2010, изм.и доп. ДВ бр. 5\2020, изм. и доп. ДВ бр.78\2021\ за организацията и технологията на работа в структурите на МВР при издаване на българските лични документи, чл. 4, ал. 1 служителят отпечатва и предоставя заявление, съдържащо баркод и автоматично попълнени от НБД „Население“ чрез НАИФ НРБЛД актуални данни по гражданско състояние на заявителя, снимка и подпис от последният български личен документ, който му е издаден. Служителят, който е отпечатал заявлението за издаване на лична карта на Д. Б., е констатирал, че нейният адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 106 е неактуален и в изпълнение на чл. 6, ал. 1, т. 3 от Инструкция № Из-417 /10.03.2010 г. е направена разпечатка за констатираните несъответствия в данните и е приложена към заявлението. Съгласно чл.6, ал. 3 от Инструкция № Из-417 /10.03.2010 г. на г-жа Ю. К. Б. е указано в 3-дневен срок донесе от ЕСГРАОН-МРРБ към Район „К. поляна“ - Столична община, удостоверение постоянен адрес, съгласно което заявеният адрес да бъде въведен и актуализиран, като същата е положила подпис на гърба на заявлението. В указания 3-дневен срок е представено удостоверение изх. № 7763 /08.09.2021 от Район „К. поляна“ - Столична община, за това, че постоянният адрес на Д. Ю. Б. е: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап.106, заявен и въведен на 10.05.2004 г.

При извършени справки в НАИФ НРБЛД след представянето на цитираното удостоверение за постоянен адрес, се установило, че заявеният адрес не е актуализиран и от Отдел „БДС“-ОБДС е изпратено писмо рег. № 513 000-60187 /18.10.2021 г. до Район „К. поляна“ - Столична община, в което е отправено запитване дали адрес [населено място], [улица], вх.А, ет.1, ап.106 е актуален.

С писмо изх. № Р. 21-ДИ04-313-[1]/21.10.2021 г. на Район „К. поляна“ - Столична община е отговорено, че адрес: [населено място], [улица], вх. А е заличен и неактуален от 05.08.2020 г. и изтрит от НБД „Население“ на ЕСГРАОН-МРРБ, на основание на Заповед № СОА20-РД07-12 /22.01.2020 г. на кмета на Столична община. Процедурата по заличаване на адреса е извършена поради премахване на сградата в изпълнение на Заповед № РА-20-62 /15.09.2017 г. на директора на дирекция „Общински контрол“- СО. Адресът е заличен от Националния класификатор на настоящите и постоянни адреси, като това е отразено и в НБД „Население“ на ЕСГРАОН-МРРБ.

Адресът: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 106, е отпечатан в заявлението на Д. Ю. Б. макар и неактуален, понеже е единствен за лицето и на него има вече издавана лична карта на Д. Ю. Б. на 17.07.2018 г. В писмо изх. Р. 21-ДИ04-313-[1]/21.10.2021 г. на Район „К. поляна“ - Столична община е посочено, че когато лице поиска издаване на удостоверение за заявен постоянен адрес подавано в миналото не може да бъде отказано и удостоверение изх. № 7763 /08.09.2021 г. от Район „К. поляна“ - Столична община е поискано и издадено преди подаването на заявление вх. № 14877/21.09.2021 г. за издаване на лична карта на Д. Ю. Б..

До адв. Д., пълномощник на Д. Ю. Б. е изпратено Писмо с рег. № 513000-61583/21.10.2021 г., издадено от началника на ОБДС, СДВР, в което е обективиран отказ за издаване на лична карта по подаденото от лицето заявление.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, л. 1 от АПК, от

страна, имаща правен интерес, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Процедурата по издаване на документ за самоличност представлява административна услуга по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на Закона за администрацията, като формата на заявленията/исканията, редът и сроковете за отстраняване на недостатъци в тях, препращането на компетентен орган, сроковете за извършване на административни услуги, както и другите въпроси, свързани с издаването на актове във връзка с административното обслужване се определят в глава пета, раздел I от АПК, с оглед общата препратка на чл. 7 от Наредбата за административното обслужване. Предвид спецификата на настоящият случай относно реда за издаване на документи за самоличност, организацията и технологията на работа по издаване на българските лични документи в структурите на МВР се извършват съгласно разпоредбите на Закона за българските лични документи /ЗБЛД/ и Правилника за издаване на българските лични документи /ПИБЛД/. В §5, ал. 1 от ПИБЛД е посочено, че организацията и технологията на работа по издаване на българските лични документи в структурите на МВР се извършват по ред, определен с инструкция на министъра на вътрешните работи - Инструкция № Из-417 от 10 март 2010 г. за организацията и технологията на работа в структурите на МВР при издаване на българските лични документи.

Съгласно чл. 31, ал. 1 от ЗБЛД, личните карти се издават и подменят от органите на Министерството на вътрешните работи по постоянния адрес на лицето след представяне на заявление и документи по гражданско състояние, издадени от местната администрация по ред, установен с акт на министерския съвет. Съдът приема, че процесния отказ е издаден от компетентен орган – началник отдел „Български документи за самоличност“, СДВР.

Оспорения акт отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Същият е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването му.

Съгласно чл. 23, ал.1 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД), Личната карта на българските граждани е основен идентификационен документ за самоличност, валиден на територията на Република Б. или на територията на друга държава съгласно международни договори, като предвид чл. 31, ал.1 от ЗБЛД, те се издават и подменят от органите на Министерството на вътрешните работи по постоянния адрес на лицето след представяне на заявление и документи по гражданско състояние, издадени от местната администрация по ред, установен с акт на Министерския съвет.

Съгласно нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗБЛД всеки български гражданин има право на документ за самоличност. В разпоредбата на чл. 29, ал. 1 от ЗБЛД е предвидено, че всеки български гражданин, който живее на територията на страната, е длъжен в срок до 30 дни след навършване на 14-годишна възраст да поиска издаването на лична карта.

Съгласно чл. 18, ал. 2 от ЗБЛД, заявлението за издаване на български документи за самоличност съдържа следните лични данни: имената; дата на раждане;. място на раждане;. пол;. единен граждански номер; наличие на друго гражданство; цвят на очите; ръст; постоянен адрес; семейно положение; телефон за връзка.

Според чл. 16, ал. 1 от ЗБЛД, българските лични документи съдържат следните

задължителни лични данни: имена; дата на раждане; (единен граждански номер (личен номер или личен номер за чужденец); пол; гражданство. Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗБЛД, личната карта освен данните по чл. 16, ал. 1 съдържа и данни за: снимка на притежателя; място на раждане; ръст; цвят на очите; постоянен адрес; подпис на притежателя; номер на личната карта; дата на издаване; дата на изтичане на валидността; органа на Министерството на вътрешните работи, издал личната карта.

В процесния случай издаването на документ на самоличност – лична карта от страна на органите на СДВР е отказано, на основание чл. 6, ал. 3 от Инструкция № Из-417 от 10.03.2010 г. за организацията и технологията на работа в структурите на МВР при издаване на българските лични документи, поради непредставяне на изискан документ в триденен срок.

В указания срок от жалбоподателката са представени: удостоверение за вписване в регистъра на населението, удостоверение за постоянен адрес, удостоверение за промяна на постоянен адрес, удостоверение за настоящ адрес, удостоверение за промени на настоящ адрес. От изброените удостоверения се установява, че последният заявен постоянен адрес на жалбоподателката е в [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 106. Съдът приема, че с посоченото удостоверение жалбоподателката е дала данни за актуалния си постоянен адрес, с което е изпълнила дадените указания за представяне на допълнителни доказателства към подаденото от нея заявление за издаване на лична карта.

Съдът приема, че отказът за издаване на лична карта на жалбоподателката, обективизиран в оспореното в настоящото производство писмо, издадено от началника на ОБДС, СДВР, е незаконосъобразен по следните съображения:

Съгласно приложимата норма на чл. 27, ал. 1 ЗБЛД всеки български гражданин е длъжен да посочи избрания от него постоянен адрес, който според легалното определение на §1, т.3 от Допълнителните разпоредби е адресът в населено място на територията на Република Б., където гражданинът е вписан в регистъра на населението. Определение за „постоянен адрес“ е дадено и в чл. 93, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация - адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението.

Видно от приетия като доказателство по делото личен регистрационен картон, който не е оспорен от страните, на основание чл. 23 от ЗГР, в графата „постоянен адрес“ е вписан следният адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 106. Вписването е в съответствие с чл. 25 от ЗГР, който регламентира какви данни следва да съдържа личният регистрационен картон, сред които и данни за постоянен адрес /т. 9/.

В случая заличаването на адреса със заповед на кмета на СО от НКНПА, не заличава изцяло адреса на лицето и не го оставя без никакъв постоянен адрес. Съдът следва да посочи, че е недопустимо едно лице, което е родено в Б., след навършване на възрастта, на която е задължено да поиска издаване на документ за самоличност и след като е поискало издаването на такъв документ, да бъде лишено от него поради служебно заличаване на последния заявен от него постоянен адрес.

Премахването на обекта, където се намира последния заявен от лицето постоянен адрес, на основание на издадената от кмета на СО Заповед № СОА20-РД07-12/22.01.2020 г., както и проведената след това служебна процедура, при която адресът е заличен от НКНПА, не е основание да се приеме, че жалбоподателят няма постоянен адрес, поради което не може да му бъде издадена

лична карта. "Заличаване на адресна регистрация" съгласно § 1, т. 3 от ДР на ЗГР е автоматизирано възстановяване на предходния постоянен и/или настоящ адрес на лицето. При служебна справка се установява, че единственият фигуриращ адрес на лицата е [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 106, поради което дори и заличен, то пак съгласно закона лицето се води с този постоянен адрес.

Съдът приема, че процесният отказ е издаден и в противоречие с целта на закона, а именно извършване на адресна регистрация по постоянен адрес и издаване на документ на самоличност на всеки един български гражданин. Лишаването на едно лице от документ за самоличност нарушава негови основни човешки права, установени в Конституцията на Република Б., Хартата на основните права на Европейския съюз и Европейската конвенция за правата на човека, като право на свободно придвижване, упражняване на изборителни права, право на полагане на труд, право на лична свобода, което е недопустимо в една правова държава.

Притежаването на документ за самоличност е право и задължение на всеки български гражданин. Липсата на документ за самоличност поставя съответното лице в неравноправно положение, лишавайки го от възможност да упражнява законоустановените си права и да изпълнява законоустановените си задължения.

С оглед изложеното оспореният отказ е незаконосъобразен и следва да бъде отменен, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски на основание чл. 143, ал. 1 от АПК в общ размер на 510 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 500 лв. адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Ю. Б., представлявана от майка ѝ Ю. К. Б., Писмо с рег. № 513000-61583/21.10.2021 г., издадено от Началника на ОБДС, СДВР, в което е обективизиран отказ за издаване на лична карта по подаденото от лицето заявление.

ВРЪЩА преписката на Началника на отдел „Български документи за самоличност“ при Столична дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по подаденото от Д. Ю. Б. заявление при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. Ю. Б. с ЕГН [ЕГН], представлявана от майка ѝ Ю. К. Б., с адрес: е [населено място], [улица], вх. А, ет. 1, ап. 106, сумата от 510 лв. /петстотин и десет лева/, представляваща разноски в производството.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

